

[Květen 1982]

o b s a h

Oldřich Kryštofek / Básně	[1-10]
James Hillman / O zradě poněkud jinak	[11-23]
Alexandr Kliment / Horo, obraž se!	[24-30]
-ak- / Psychoanalytik v biografu	[31-34]
Iva Kotrlá / Gymnasium flagri	[35-65]
Milan Uhde / Strakonický dudák aneb Selhání	[66-69]
Milan Jungmann / Kniha, o které semluví	[70-76]
Ivan Klíma / Nepřítel z Atlantidy	[77-84]
Iudivík Veculík / Několik dementi	[85-87]

Copied from a type-written carbon copy (unbound sheets, A4), bound, continuously numbered and made available by DOKUMENTATIONSZENTRUM ZUR FÖRDERUNG DER UNABHÄNGIGEN TSCHECHOSLOWAKISCHEN LITERATUR e.v. for research and information purposes. Copyright continues to be held by each individual author and must be strictly observed. If clarification is required, please consult the Centre before publication of any item.
DOKUMENTATIONSZENTRUM, SCHWARZENBERG 6,
D-8533 SCHEINFELD, Tel. 09162/7761

N e p ř í t e l z A t l a n t i d y
aneb
podnětné dodatky k protokolům ze shromáždění sionských mudrců od A.Pludka

Zasloužilý umělec Alerej Pludek je autor pilný. Po románech Vabank, Faračův písař, Rádce velkých rádčů, Český král Karel přichází s dalším objemným spísem Nepřítel z Atlantidy.

Přiznávám, že jsem v sobě - zřejmě pod dojmem překvapivých odhalení, jež ve svém Vabanku autor učinil /události roku šedesátého osmého u nás jsou v podstatě výsledkem intelektuálsko-sionistického komplotu/ - nedokázal dlouho najít dosti odhodlání, abych otevřel některou z jeho dalších knih. Přesto jsem se pokusil přečíst téměř pět set stran jeho posledního románu s potřebnou trpělivostí a bez přílišné předpojatosti. Je pravda, že jistě potíže mi zpočátku činilo určit žánr knihy, a tak lépe nahlédnout autorův záměr. Chtěl zasloužilý umělec napsat sci-fi? Je pravda, že zpočátku až zavaluje čtenáře množstvím detailů z atlantidské civilizace, kultury i společenské organizace. Brzy jsem však pochopil, že všechny technické údaje - Atlantiďané mají letadla, jakýsi druh laseru zvaný světelná zbraň, mají i světelné dálkové zpravodajské spojení chytře napájené sluneční energií /kdyby totiž používali naftu anebo uhlí nezbylo by už pro naši civilizaci, protože ta jejich podle Zasloužilého umělce trvala desítky tisíc let/ jsou jen stafáží, která autora příliš nezajímá a dokonce pochybuji, že má o skutečné podobě technických prostředků, které zmiňuje, přesnější představu.

Chtěl tedy napsat filosofické dílo? Je pravda, že občas se mihnou dílem citace starých atlantidských mudrců, že v knize vystupují filosofové, velekněží a mudrci, že dokonce její závěr se pokouší o jakési filosofické vysvětlení viny protagonistů na

Z knihy Zasloužilého umelce A. Pludka Nepřítel z Atlantidy:
"Základnou života je jeho vznik a zprostředkovatelem je matka. Její touha po lepším životě dětí je přirozená. Nic není tak důležité jako právě to. Všechno ostatní je věci mužů. Pravidla, zákon, mravnost, účelnost, rozvoj a řád." /str. 96/
"Hero ožil. Jako by se napil čerstvé vody z léčivého pramene. Nečekaně se vynořivší nápad je jako drahokam, jenž jsme náhle zahlédli v hlíně. Prostý, jasný a samozřejmý..." /Str. 130/
"Nikoli všechno nové je také dobré. Ba často se za nové prohlašuje to, co zde už dávno bylo a ztroskotalo." /str 168/
"A nepřítelé jsou na světě proto, abychom s nimi bojovali." /309/

na zkáze bajné civilizace. Ale při pozornějším čtení shledáme, že všechno to filozofání nepřekračuje nejtriviálnější banality či parafráze východní moudrosti, nejčastěji pak zakrývá strojenou a nabubřelou dikcí jen obyčejný blábol. /"Jsou vědění tajná a věščí zjevná. Zjevná jsou přístupná všem, ale nikoli každý je pochopí. Tajná jsou sdělována pouze vyvoleným, ale může jim rozumět každý. Jakékoliv jiné tvrzení je klam." /str. 176/

Chtěl svým vyprávěním o Atlantidě Zasloužilý umělec vytvořit metaforu či symbol současného světa, jeho problémů a konfliktů, které by mohly vést k jeho zkáze? Dlouho jsem se zadržoval v té sně-
ce intrik, náivních úkladů, dětinských zápletek a invektiv proti upadající tisícileté morálce hledat obraz či ohlas problémů současného lidstva. Ale pak jsem pochopil, že ano, to byl zřejmě autorův záměr. Světu hrozí nebezpečí od dob bájných civilizací až po dnešek, toto nebezpečí je třeba definovat, je třeba proti němu vystoupit ve jménu civilizace a její ochrany. Můžeme si klást otázku zda vůbec lze takové nebezpečí jednoznačně určit, jistě však nás - čtenáře Vabanku - nepřekvapí, že Zasloužilý umělec to dokáže.

Při vší slovní nabubřelosti /kniha se přímo hemží konstantními epitetami, velkými písmeny a blíže nedefinovanými a tedy vágními zeměpisnými či vědeckými údaji: v čele země stojí První z Desíti Syn slunce, který sedí na zlatém křesle v trůnním sále Skleněného paláce, o jeho vnitřním životě, jakož i o mnoha tajemstvích vědí Strážci Nejvyššího tajemství. Je vychováván v Zakázané osadě a je povinován úctou k veleknězi Péna hlubin a k Mudřeci z stolu. Zasloužilý umělec cituje jakýsi kánon Desetkrát desíti pravd i z jakési sbírky lidové moudrosti zvané Perla hlubin, slyšíme cosi o Praatlantidě, o písmech a jazycích Prvních pěti království, pak o vzniku Desíti království, o období po první zkáze a po Druhé zkáze, čas se měří jedním slunečním průměrem a lodi se ničí světelnou zbraní, hrdinové se pohybují mezi Městem, severním pobřežím Vnitřního moře, Jihovýchodním kontinentem a územím obývaným Pasteveckými

"Věděl však, že nemá smysl svému /1/ tlustému příteli cokoli vy-
vracet." /104/

"Tyto myšlenky se v něm rozvlnily ve chvíli, kdy usedal na dřevěnou lavici vedle Mudřece z stolu." /135/

"Hero se motal úvahami." /142/

"To všechno vířilo Herovou hlavou jako hejno sledů, když na ně shůry padne bouřák." /372/

kmeny, mezi Pilířem východu, Strážními ostrovy, Jižní pevninou, Prvním a Druhým a Desátým královstvím a Ostrovem dvojité hory atd. - ostatně o autorově jazykové, stylistické i myšlenkové zdatnosti snad nejvíce povědí níže uváděné ukázky/, která znesnadňuje a znepřehledňuje četbu, je způsob autorova vyprávění i myšlení jednoduchý až prostinký. Jeho hlavní hrdina, jenž se - moudrému napověz, hloupého trkni - jmenuje Hero, po celých pět set stran prakticky neopustí scénu. Hero, jeden z vládnoucí atlantské elity Sedmát sedmi rodiny /Atlantis totiž, jak vysvítá z nesouvislých narážek a zmínek zůstala během svého statisíciletého kulturního vývoje na stupni jakési elitářské despotie, uspořádané přísně kastovnícky/ je urostlý zlatovlasý a modrooký, jak se sluší na příslušníka vládnoucí kasty /rasy/ - vystudoval na Vysoké škole základy moudrosti a byl vybrán k práci ve Státním archivu. Po několika letech dosáhl hodnosti kronikáře, Jeho přesvědčení je hluboce konzervativní. Je oddán do morku kosti Prvnímu z Desíti Synu slunce, vlasti, řádu, tradici a zákonům. Ale nechme promluvit hrdinu, dovede to povědět srozumitelně a jasně sám.

"Sloužím, sveřepě trval na svém.

Komu? vykřikovali proti němu.

Ostrovní říši. Míru. Rozkvětu... Bez rovnosti nebude rozkvětu, proto bojuji za rovnost. Bez řádu nebude mravnost, proto bojuji za řád. Bez zákona nebude mír, proto bojuji za zákon."
/str. 435/

Uvedený citát nás asi přesvědčí o tom, že hrdina, ač ho autor vydává za muže pozoruhodných duchovních schopností, nevyniká právě složitým myšlením. Proto také se během své životní pouti nepřestává divit. Všude, kam přijde, naráží na něco nečekaného: na překážky, na nepořádek, rozvrat, chaos, nekázeň, úklady, mravní rozklad, únosy, vraždy, Jak jinak si má - při jednoduchosti svého myšlení vyložit všechnen ten neřád než zrádnou činností skrytého nepřitele? Kdo jím však je? Hera to stále více znepokojuje. Ví, že za vším jsou o n i /prokládá zásadně Zasloužilý umělec/.

"Kdo to podporuje záměr nepřátel oslabit nás úbytkem sil a tak nás vydat na pospas přílivu cizáctví?

Kdo to už po několik staletí soustavně zlehčuje soužití obou pohlaví? Kdo ve svých divadelních hrách, v popěvcích, rozšiřovaných mezi mladé lidi, ve vymyšlených a hláсанých /! / názorech stále častěji snižuje rodinné vztahy, vysmívá se střídajícímu životu, chválí bezuzdnost, podněcuje k nevázanosti, rozkošnictví a zvrhlostem?

O n i, mohl na ně ukázat Hero. /str. 240/

V duchu své paranoické teorie Hero i pátrá po identitě této démonické síly, onoho pravínika, a protože autor zřejmě teorii svého hrdiny sdílí, Hero se dopátrá.

Kdo jsou o n i? Jsou to cizáci, kupci, kteří žijí v uzavřené cizinecké čtvrti /ghettu/.

"Cizí a ošporný svět, X odplioval si Hero. XStaré kroniky kupce neznají. Cizinecká čtvrt byla založena teprve po vzniku Desíti království. A s ní k nám vtrhly zpustlé mravy, opilství, prostituce, zhýralost, pycha, horlil Hero v duchu. Kde jsou dávné ctnosti, kult krásy a síly, prostota v řeči, zvycích, vztazích a obředech?" /110/

Každý nacionalismus, rasismus či sociální demagogie jsou dualistické. Zlo jako nutná součást dualistického světa musí být přítomno ve vyhraněné podobě, ale zároveň musí být odděleno, musí přicházet zvenčí. Zlo je cizí import do dobrého světa našeho národa, naší rasy, naší vrstvy, třídy či kasty. Cizáci v Pludkově Atlantidě nejsou opravdoví cizinci, přišli do Města už před staletími. Jsou však vydělení, oddělení, odlišní: povoláním, zjevem, rasou, oděvem, zvyky. Jsou tedy nositeli satanášského údělu přesně tak, jak to potřebuje právě ono patologické myšlení, jež by bez vnějšího původce zla, bez svědce snadno popsatelného a odlišitelného stálo před všemi záhadami bytí bezradně.

V rozhovoru s Herem předák kupců Ancon použije výrazu: naše země.

"V jaképak naší /A.P./ zemi? urazil se Hero. Je to naše země a ty na ni nemáš právo, i když tu tvoji předkové žijí po staletí. My /rozuměj příslušníci vyšší rasy/ jsme ji vybudovali, uhájili, zvelebili, učinili mocnou! Zpupnost /!!!/ těchto lidí už nezná mezí!" /209/

Je pochopitelné, že kupci cizáci se musí lišit od Atlantidánů

"Aniž se otočil k užaslému, slov neschopnému Herovi, sestupoval zvolna z vyšší terasy... /233/

"Poprvé přišel Dian do Herova domu tajně.. a za opatrného rozhlížení" /264/

"Dian si utřel z čela pot, ale nebylo to vzrůstající se vedrem tohoto ročního období." /299/

"...každý z nich musí být sebou přesvědčen o mé zvláštní milosti." /333/

"První z Desíti, Syn slunce je velmi nespokojen s vaším obsazením Pilíře východu..." /368/

"Nechce snížit vážnost Nejvyšší rady zavedením voleb všemi občany, ale zvýšit... Zabranuje však snadnému získávání občanství cizinci a to Hiato zamřel." /411/

"Slib podpory Desátému z Desíti kupeckými osadami." /412/

"Věděl, že jeho slova budou vykládána každým jinak..." /412/

"Očekávám vysvětlení mého nejstaršího královského bratra..." /426/

už pouhým vzezřením. A i když Hero si oblékne jejich šat, aby ne-
byl rozpoznán, prozrazuje jeho odlišnost "jeho držení těla, jeho
přehlíživý pohled, ledabylý krok, jímž mívá tyto cizince tmavých
vlasů, ostrých nosů, hnědých nebo černých očí, oblečených /rozu-
měj cizinci ne oči/ do žluté a černě pruhovaného šatu kupců s
naditými kalhotami a rukávy, s vysokými čepicemi na hlavách. Ja-
ko brouci, říkává si pokaždé, když je potká. Velcí cizopasní
brouci na mršínách."/252/

Fyzickou nechuť k této tmavovlasé ostronosé rase necítí jen
Hero - je to humanista, drží se tedy ve svých projevech více na
uzdě. Nepokrytěji se vyjádří Desátý z Desíti, který má s kupci
mnoho co do činění. /Spojuje se s nimi v boji o moc./

"Často se musel přemáhat, aby si před nimi nechal rozprášit
voňavku nebo zapálit kořen proti zlým duchům. Černé Anepnovy
oči ho měly, takové dokáží ukrýt zálučnost, zastřít lstivost,
předstírat přátelství. Ještě odpornější mu byly šaty této
kasty, černožluté pruhy, baňaté kalhoty a rukávy, vysoká špi-
čatá čepice. Já bych jim pro jistotu dal ještě uříznout nos,
říkal si Desátý z Desíti, zatímco naslouchal Anepnovu pochle-
bování. Alespoň by je každý poznal na délku i v převleku."/328/

/Proč s takovou zálibou a zároveň odporem popisuje autor kroj
oněch kupců cizáků? Snad něco vysvětlí historie méně odlehlého
kontinentu, nežli byla Atlantida. Papež Inocenc III. na počátku
třináctého století pověřil IV. Lateránský koncil, aby vymyslel
pro židy v křesťanských zemích zvláštní oděv. Koncil se pak u-
snesl, že židé mají nosit vysoké klobouky podobné homolím cukru.
Tyto klobouky židé povinně nosili dvě stě let, pak bylo dalším
výnosem přikázáno, aby nosili na oděvu viditelné znamení ze žlu-
té látky. Protože oděv židů byl většinou černý, dostáváme onu
"odpornou" kombinaci barev - použili ji ostatně i nacisté při
svém označování židů - která tolik popuzovala urozené muže At-
lantidy./

A protože by stále ještě mohl být někdo na pochybách, o kom
to vlastně Hero /anebo snad autor?/ mluví, jsou povolána na po-
moc staré zázraky uchovaná Písma. /Je samozřejmé, že jejich o-
ficiální verze byla kupci a jejich sponzenci už zfalšifikována/.
V těchto Písmech vystupují i odporní Uctívači Moci se svým Ido-
lem Zeleným Hadem - ti již v minulosti přivodili zkázu Atlanti-
dy. A kdo jsou dědicové těchto zkázonosných Uctívačů Moci? Samo-
zřejmě, že kupci cizáci. A co jim radí jejich idol Zelený Had?

~~"Trvám na předání mé žaloby Vysokému dvoru."/Str. 150/~~

~~"Dny houževnaté trávy...semílané v čelistech ovčích hemžení ko-
len napajedel /Str.11/~~

~~"Dověděl se o obklíčání bojovníky Pateveckých kmenů? /Str. 47/~~

Aby vystupovali proti Poslu Pravdy.

"A opováží-li se onen Posel Pravdy takto mluvit, že naše Právo gest rovná Nepravu a naši Moc gest nabyli, aniž by Gste k ní byli ustanoveni těmi, kteréž soudíte, nýbrž což gest Právem a co Neprávem nechť rozsoudí ti, kteří k tomu byli svobodně povoláni gsauce spravedliwi a moudří a ctní, ukamenugtež ho spaltež jeho Tělo a ukřižugtež /!!/ ho na věky věkův. /str 242/

Víme již nyní, s kým máme tu čest, kdo je Posel Pravdy i kdo ho ukřižoval, kdo se to spikl proti státu, morálce řádu i tradici. Pochopil to i Hero a rozhodl se jednat. Je třeba činu. "Proti nezákonnosti zákon." /Nezákonnost spočívá zřejmě v tom, že kupci cizáci dosud nejsou zcela vyobcováni ze společenství, v němž po staletí žijí./ "Utnout kořeny jedovatému býlí... Nápad se podobá semeni. Vzdělání je půdou, v níž se mu daří, zafilosofuje si tentokrát autor, a protože jeho hrdina má i nápady i vzdělání, rozhodne se podat návrh nových zákonů.

"Jedině já mohu vytěžit podílady /!/ pro nový zákon o občanství, jenž by byl zároveň v souladu s nejstaršími zásadami uspořádání společenství původních a pravých /roz. rasově čistých/ Atlanťanů, jejichž pravými potomky jsou dnes už jenom příslušníci prvního společenského okruhu, pokrevní příbuzní klanů Sedmkrát sedmi rodin.

Nový zákon o občanství je tím ryčem, jímž bude vykořeněn plevel, bující na našem společenství. Jakmile bude přijat Nejvyšší radou a stane se pravidlem při obsazování úřadů, při řízení školní výchovy dětí a mládeže, při rozdělení úrody /!/ a řemeslných výrobků, při jmenování do velitelských hodností v armádě a do představenstev společenských okruhů, ztratí bratrstvo Uctívačů mocí svou základnu a stane se tím, čím má podle práva také být. Kupci nechť jsou u nás pouhými hosty. Nechť si svůj chléb vydělávají v potu tváře jako ostatní Atlanťané. Nechť je odstraněn jejich vliv na řízení veřejných věcí. Neboť je to vliv zhoubný, jako je houba na pni stromu, tasemnice v útrobách těla." /296/

uvažuje fiktivní předchůdce Rosenberga i Streichera Hero.

Jenže na záchranu říše je už pozdě. O n i už prosáklí do všech vrstev společnosti. Podplatili úředníky, pronikli do nejvyšších kruhů, dokonce i mezi elitu elit, mezi Strážce Nejvyššího Tajemství. Vraždí, loupí, intrikují stále nestoudněji. Je pak divu, že se ztratí i destičky s navrhovanými rasovými zákony?

První mezi Desíti, Syn slunce i jeho pokrevní bratr Velekněz Péna hlubin si Hera povolávají a obdařují ho svou absolutní důvěrou. Jmenují ho do nejvyšších funkcí od velitele loďstva až po velitele branných sil v naději, že on zachrání starou dobrou At-

"Aspon v tom je jeho výhoda, říkal si Hero s jakousi zahořklou veselostí, s jakou se utěšuje odsouzenec k surtá utopením, když si říká, že kati nemají dost peněz na provaz." /267/

atlantidu. Jejich naděje jsou však marné. Hero si pozdě uvědomí, že jeho návrh zákonů byl příliš váhavý a málo radikální. Teď, když získal svrchovanou moc, rozhodl se jednat důsledně.

"Vezmu zpátky svůj návrh, pochopil konečně Hero, co má v této chvíli dělat. Vyhlásím rovnost občanů všech společenských okruhů, ale nikoliv cizinců, kupců... Ten večer byl dlouhý, trval až do svítání. A když se konečně ubíral na lož, /rozuměj Hero, nikoliv večer/ ležela na jeho pracovním ~~xxxix~~ pultu destička popsaná prostým, srozumitelným, novodobým písmem v řeči, které rozumějí ve všech okresech. Nebyl to návrh zákona ani zákon. Bylo to nařízení vrchního velitele ozbrojených sil Ostrovní říše, proti němuž se nelze odvolat." /456 -457/

Jenže to všechno se stalo příliš pozdě. Společnost byla už rozleptaná. Vždyť rozklad dosáhl takového stupně, že předák kupců nečistý Aneon má za ženu sestřenku samého Prvního z Desíti Synů slunce. A jejich syn, prokletý míšenec Gideo /"Nepatřím tam ani tam. Zrcadlo, bohužel nelže. Odbarvení vlasů zastře můj původ jenom zpola, oči svou barvu nezmění," uvědomuje si sám o sobě./, který si proti všem zvyklostem, všemu řádu jen v důsledku intrik své matky a svého otce se dopracovává stále nových významných funkcí, v osudové chvíli vyhlásuje své satanášské kredo: "Zničím vás, rozstavím, zatopím, rozdrtím, roztrhám na kusy, vymažu o vás všechnu paměť, zahledím po vás každou stopu."

Oni vítězí, stará společnost rozhodána jejich intrikami se rozpadá. Hero, stejně jako ostatní duchovní vůdčové hynoucí Atlantidy, pochopí v poslední chvíli, že oni sami se provinili: byli příliš sobectí, ne dost obětaví a hlavně ne dost bdělí vůči silám, které se spikly ^{proti} ~~proti~~ společnosti. Nepřítel /Zelený had/ je totiž

"Ponořila se do průzračné tiché vody a plula volně, lenivě, vláčně nad hlubinou s trsy korálů, s hejny rybek všech barev a tvarů, nad raky, kraby, koníky, škeblemi, chobotnicemi a hvězdicemi, stejná jako všichni tito tvorové..." /45/

"Uvnitř atolu se v průzračné vodě kmitá neuvěřitelný život. Trávy a řasy, rybky a ryby, krabi, raci, koráli, hvězdice, sépie, sasanky, vodní hadi, želvi, koníci, malí žraloci." /133/

"Klea se vrátila domů, do halasu brhlíků, sýkor, kanárků, sedmihlasek, zvonků, slavíků, konopek, papoušků a kolibříků, do pípání, cvrlikání, houkání, tukaní, bzukotu, šelestění a hvízdání." /153/

"Chléb je svěží jenom každý druhý den..." /13/

"Byla to sobecká lítost, ale hluboce lidská. Srazilo se v něm několik protikladných pocitů. /389/

"...s neobvyklou snadností se sbližují muži a ženy, dívky a jinoši... Jako by každý chtěl co nejnadřaději dosáhnout rozkoše, požitku, úspěchu, protože nevěří v jeho, pravost, trvalost, hodnotu." /292-293/

díky tomu věčný.

"Tak věčný, jak mu dovolí naše nevědomost a dokud mu to umožní ti, kdo se v jeho jménu spojují, aby žili na úkor jiných, vládli nad jejich myslí a klamali je lží o své nadřazenosti." /479/

Protože v Pludkově románu kupci-cizáci jsou při vši své odpornosti zcela podřízeni a zbaveni většiny práv, je zřejmé, že patetické volání duchovních vůdců Atlantidy v předvečer zkázy je určeno jiné době a jiné civilizaci. Atlantida zahynula, nevezmeme-li si ponaučení z jejího osudu, nepřijmeme-li "prostý, srozumitelný" návod, sepsaný "novodobým písmem v řeči, které rozumějí ve věcech okrajích," čeká nás zjevně stejný osud. Takové je poselství Pludkova románu, jeho opakované varování lidstvu. Je to poselství nové, dokonce se jej v nedávné době pokoušely uskutečnit celé říše. Podařilo se jim sice zhoubnou houbou při civilizace a kultury, tuto tasemnici v útroběch lidstva na čas zdecimovat, ale ne zcela vyhubit. Proto je třeba podobná poselství stále znovu sepsávat a opakovat. Nutno uznat, že zasloužilý umělec Alexej Pludek si dovede najít způsoby, jak je dostat mezi lid.

Kniha vyšla v Praze roku 1981 v nákladu 48 000 výtisků.

Ivan Klíma

"Objevuje se znenadání mezi dvěma skalnatými ostrovy a pluje kolem hlinitých nánců, obalených vzdušnými kořeny, spleť lián, nahnilými větvemi, spálenými kmeny s několika patry zeleně, z níž vyšlehávají bílé, červené, modré, žluté, temně fialové, hnědé, tečkované a pruhované květy orchidejí, vodních fial, bažinných macešek, stromových lilí, divokých kosatců, lepkavých lapačů hmyzu a malých ptáků." /132/

"Z visutých zehrad mezi hradbami přecházely květy růží, rudé, žluté, bílé, modré, oranžové i černé..." /264/

"Kameny v ryzích krystalech, největších, jaké kdy byly na Zemi nalezeny... Průzračné, rudé, zelené, medové, nažloutlé, kouřové, svítivé bílé, mléčně zkalené, temně modré, růžové i blankytné." /178/

"Město je omámeno kvatoucími růžemi, karafiáty, magnóliemi, hyacinty, mimózami, akáciemi, tulipány, plazivými velkokvětými orchidejemi, dennívkami, řeřišnicemi, hvězdníky, petúniemi." /153/

"Na všech stranách dolního okraje pyramidy už vztyčují dělníci... barevně natřené sloupy pro olejové lampy..., červené, oranžové, žluté, zelené, modré a fialové." /152/